

МАХМУД ДАРУИШ – ГЛАСЪТ НА ПАЛЕСТИНСКИТЕ НАДЕЖДИ

Татяна Иванова

Махмуд Даруиш е една от най-ярките личности на палестинския политически и литературен живот. Роден е в палестинското селще Ал-Бируа, Галилея, на 13.03.1941 г. Шест години по-късно, израелските войски унищожават родното му място и слагат началото на неговия емигрантски живот. Едва през 1995 г. Израелското правителство му разрешава да се завърне в Палестина, където живее и сега. За 30-те години в изгнание, Махмуд Даруиш живее, учи и работи в Москва, Кайро, Бейрут, Хайфа... Автор е на повече от 20 стихосбирки, 7 книги с проза, редактор на вестници и списания сред които „Ал-Джадийд“, „Ал-Фаджар“, „Шуун Фалестийния“, „Ал-Кармел“, в които публикува статии в защита на палестинската кауза. Става член на ООП до 1993 г., когато поради различия с ръководството напуска организацията. Носител е на много награди като: „Лотос“ на Съюза на афро-азиатските писатели, Награда за мир „Ленин“, Награда на фондация Ланнан, „Принц Клаус“ и други. Първата си стихосбирка „Птици без крила“ публикува едва 19-годишен, а през 1964 излиза стихосбирката „Маслинови листа“, от която е и една от най-известните му творби „Битака Хауия“ (Лична карта). Превеждан е на повече от 25 езика.

Надежда

(“Маслинови листа” – 1964 г.)

Все още в купите ви има мед,
Изгонете мухите от купите си,
За да опазите меда!

Все още на лозите има чепки грозде
Изгонете чакалите,
Вие, пазачи на лозята,
За да узрее гроздето...

Все още има черги в домовете ви... и врата,
Не допускате вятъра да стигне до децата ви,
Нека да поспят,
Вятърът е ледено студен...Затова заключете вратите си...

Все още има сълзи в сърцата ви,
Не ги проливайте,бащи...
Защото има нов живот в телата ви...

Все още има съчки в печките ви
И кафе... и искри от жаравата...

Обръщане към спомена
(“Влюбен в Палестина” – 1966 г.)

Мини през паметта ми!
И градските пазари
Аз видях
Вратата на зимната градина
Премина.
Горещото кафе от вчера
Премина.
А паметта ми накълвана е
От тъжните прелетни птици.
Не съм забравил друго освен лицето ти.
Как се изгуби?
Ти ли си ключът ми към сърцето на града?

Невъзможно
(“Краят на нощта” – 1967 г.)

Погубваме желание,
Вълнение изгаряме,
Увисвам на бесилото,
Умирам удушен,
Но няма аз да кажа:
Любовта ни си отиде. Свърши.
Любовта ни няма да умре!

أمل
(اوراق الزيتون)

ما زال في صحنكم بقية من العسل
ردوا الذباب عن صحنكم
لتحفظوا العسل!

ما زال في كرومكم عناقد من العنب
ردوا بنات أوى
يا حارسي الكروم
لينضج العنب...

ما زال في بيوتكم حصيرة...وباب
سدوا طريق الريح عن صغاركم
ليرقد الاطفال
الريح يرد قارس...فلتلقوا الابواب...

ما زال في قلوبكم نماء
لاتسفحوا ما أيها الاباء...
فإن في أحضانكم جنين...

ما زال في موقدكم حطب
وقهوة...وحزمة من اللهب...

دعوة للتذكّر
(عاشق من فلسطين)

مري بتذاكرتي!
فلسواق المدينة
مرّت
وباب المطعم الشتوي
مرّ.
وقهوة الامس السخينة
مرّت.
وذاكرتي تتقرها
العصافير المهاجرة الحزينة
لم تنس شينا غير وجهك
كيف ضاع؟
وانت مفتاحي الى قلب المدينة؟

المستحيل
(اخر الليل)

أموت اشتياقا
أموت احترقا
وشغنا أموت
وذيحا أموت
ولكنني لا أقول:
مضى حينا، وانقضى
حينا لا يموت